

KD 9/4-2003

FUNDAMENTALISME: Egon Clausens påstande om danske Israel-bevægelsers fundamentalisme mangler dokumentation

Mangel på journalistisk hæderlighed

»Formanden for Dansk Israelsmission afviser således hele min bog med den begrundelse, at jeg ikke har nævnt en jødemissionær Rasmussen ved fornavn, når han nu hed Henry.«

Det skriver Egon Clausen i Kristeligt Dagblad den 4. april som en kommentar til reaktioner på hans nye bog »Øje for øje«.

Hvilket debatniveau! Selvfølgelig afviste jeg ikke i Kristeligt Dagblad den 11. marts »hele« hans bog, fordi han har glemt et fornavn. Jeg efterlyste dokumentation for Clausens påstande, som jeg ofte finder uhyrlige. Jeg kritiserede, at Clausen ikke interesserer sig for Israel-bevægelsers selvdefinition og ikke har taget sig tid til nærlæsning af, hvad der rent faktisk skrives i vore blade. Min kritik af Clausens omtale af Rasmussen sluttede jeg af med spørgsmålet: »Og hvad i al verden har det med Israelsmissionens påståede fundamentalisme at gøre?«

Siden 1998 har jeg som formand for Israelsmissionen hvert år aflagt min årsberetning, som er blevet trykt i Israelsmissionens avis. I et interview i Kristeligt Dagblad den 15. marts udtaler Clausen: »Jeg læser deres blade med en blanding af skræk og forbavselse ...«

På den baggrund er jeg forbavset over, at han så skriver, som han gør. Jeg skal nu citere en passage fra Clausens bog og derefter citere en passage fra min årsberetning fra 2001. Så kan læserne drage deres egne konklusioner. Sagen drejer sig om journalistisk hæderlighed, når man omtaler andre.

I afsnittet »Israel« i Appendix skriver Clausen bl.a. om de danske fundamentalister: »De skelner nemlig ikke mellem »Israel« som betegnelse for en religiøs forestilling, og »Israel« som navnet på en stat i Mellemøsten. Derfor kan de ikke ac-

ceptere, at »Israel« udsættes for kritik. Det er for dem det samme som at kritisere Guds vilje. De kristne fundamentalister er derfor helhjertede i deres støtte til Israel, og de føler sig såret i deres sjæls inderste bedekamre, når de støder på oplysninger om konflikten mellem Israel og palæstinensere, som de ikke bryder sig om, og de går derfor stærkt i rette med folk, der er kritiske over for den politik, som Israel fører over for palæstinensere, mens direkte støtte til palæstinenserne, selv når de gælder børn, kvinder og gamle, nærmest er at sidestille med støtte til Antikrist.«

Dette er altså, hvad vi i Den Danske Israelsmission og andre danske Israel-bevægelser står for - ifølge Clausen. Hvad siger vi selv? I 2001 under rubrikken:

»Hver dag sine hæslige billeder fra Israel«, siger jeg bl.a. i min formandsberetning: »Selv om det er vanskeligt at bevare håbet om fred, gør vi det nu alligevel. Vi vil ikke bruge tanken om, at vi lever i de sidste tider som argument for, at tingene ikke kan ændres til det bedre for de stridende parter. Vi vil ikke bruge håbet om Kristi nært forestående genkomst som argument for, at fredsprocessen med dens indrømmelser fra israelsk side er imod Guds vilje. Så længe det hedder »i dag«, skal der kæmpes for fred og retfærdighed i verden - ikke mindst af dem, der venter Kristi genkomst.

Vi går endda så langt som til at sige, at der ikke gives noget specifikt kristent svar på løsningen af de politiske problemer i Mellemøsten. Og vi er forsigtige med at trække skriftsteder fra Bibelen frem, som skulle angive »bibelske« streger for, hvor Israels grænser skal gå. De streger må trækkes af politikere - gennem forhandlinger, hvor begge parter giver de indrømmelser, der er nødvendige for at sikre fred og retfærdighed for så mange

som muligt. Det betyder også, at zionisme som politisk ideologi må bedømmes på samme måde som alle andre politiske ideologier. Jo mere Gud bruges som argument i den nuværende krise - og det gælder, hvad enten det er jøder eller muslimer eller os kristne, der bruger et »Gott mit uns« desto mere eskalere problemerne. Den anden part bliver hermed dehumaniseret, betragtes ikke som et menneske, der også er skabt i Guds billede. Det skulle være overflødig at sige det: Palæstinensere er også skabt i Guds billede; Gud kan også lide palæstinensere. I den nuværende situation skal dette ikke siges nødtvungent af venner af Israel, men skal tværtimod indgå som en test på ægtheden af vore ord og holdninger om konflikten i Mellemøsten.

Så sig ikke, at vi ikke i Den Danske Israelsmission kan anfægtes af situationen. Men denne anfægtelse indebærer ikke, at vi som organisation ensidigt vil lægge skylden for konflikten på den ene part. Enhver kan se, hvem der lider mest, men ikke alle er villige til at indrømme kompleksiteten i problemerne. Indtil nu er der ingen vindere. Begge parter er tabere. For palæstinenserne skyld må der ske noget. Der må også ske noget for Israels egen skyld. Man behøver hverken at være politiker - eller profet - for at sige, at uden afgivelse af landområder bliver der ikke fred.

Pladsen tillader ikke at citere lignende udsagn fra andre af disse offentligt tilgængelige årsberetninger. Men dette skulle også være nok til at spørge, om Clausen lever op til journalistisk hæderlighed i det afsnit, som indledningsvist er citeret fra hans bog - og hvor Den Danske Israelsmission er indbefattet.